

L'exacta mesura

La meva gran sorpresa d'El tercer temps ha estat Bernat Soler. Si amb les transmissions se'm fa pesat i groller, quan baixa el to i es torna més reflexiu em sembla mesurat, intel·ligent i no gens complement amb l'audiència, la qual cosa cal sempre ressaltar com un mèrit. Quan el Bernat pensa i no crida, quan no vol fer lamentables jocs de paraules amb els noms dels jugadors o escorar fanàticament el discurs, es torna interessant i agradable. Suposo que això ens passa a tots, quan encertem el registre i quan clamorosament el perdem de vista. He estat tan dur amb ell que els lectors poden fer-se càrrec de la meva sorpresa el dia que, mentre feia una altra cosa vaig pensar, qui és aquest noi que parla i que ho fa tan bé, i quan va acabar el Ricard va dir: "gràcies, Bernat". La meva admirada sorpresa. No m'ha sabut mai greu canviar d'opinió, o ampliar-la. Ara quan escolto el Bernat narrant miro benèvolament de separar el gra de la palla. Benèvolament i amb desigual fortuna, cal dir-ho també, però en canvi a El tercer temps assoleix sempre un molt més alt nivell i no el perd mai. Seríem imbatibles si sabéssim entendre l'exacta mesura en què brillen i seduïm, i després calléssim. El mateix però a l'inrevés m'ha passat escoltant Tot Costa, de Jordi Costa. En la justa mesura de la seva intervenció a la mitja part, em resulta utilíssim per escriure les cròniques del Barça a ABC, però durant dues hores, el seu posat de desmenjat, de desesmat, com si tot se li fes feixuc, home que s'agafa quatre mesos de baixa per paternitat, se'm fa difícil d'aguantar. Això per no parlar de les coses absurdes de les que s'ocupa quan no parla del Barça. Quina lamentable pèrdua de temps! Quin malbaratament de diner públic! Costa quan parla tant sembla un que ha fet la migdiada massa llarga i té caparra. Quina desídia, que lentes les paraules. Cal estimar-se més la vida, per parlar per la ràdio, i fer menys comèdia, i ser més considerat amb el temps de l'oient, i amb la seva paciència. Aprecio el criteri de Jordi Costa i tot sovint el copio. I el copio militantment, amb ganes. Però hi ha una alegria de ser entre nosaltres que no té, i a la llarga aquest desdeny es va convertint en una falta de respecte. Però la desolació més fonda del meu viatge per la graella de Catalunya Ràdio ha estat encara més nocturna. No per obligació de cap amic meu sinó com a conseqüència d'aquesta obligació, ara ja plaer, d'escoltar El tercer temps. És La nit dels ignorants, que presenta Xavier Solà. La primera modernitat de Catalunya Ràdio va ser aquest programa que va inventar-se i presentar, durant 9 temporades, Carles Cuní. La fórmula d'oients que truquen fent preguntes i oferint respostes no tenia gaire de revolucionària, però l'aire que Carles Cuní li donava era el d'un galió fantasma, tudada nit, nit de centelles, en qualsevol capital del món, i tots sabem que quan diem això ens referim bastant a Nova York. Va ser el primer so antiprovincià en la Catalunya carrinclona. La primera dialèctica adulta que s'obria pas entre el folklore de revetlla de terrat i cava, marc mental infantilíssim i victimista. Carles Cuní parlava un català tens, modern, no gens afectat, sempre correcte però sense afectacions de desvetllada tieta que li diu dignitat a l'haver hagut de dormir sempre sola. Carles Cuní va ser el primer dret que vam tenir els adolescents que l'escoltàvem a sentir-nos importants, part del món i no només d'una regió deprimida que de tot es queixava i a res no podia aspirar perquè guanyar ho considerava feixista i se sentia més còmoda en l'autocomplaença de la derrota. De fet, i encara que em sembla que ell no ho és gaire, vam sortir tots independentistes, els amics que l'escoltàvem, i no perquè fes propaganda patriòtica sinó perquè amb el seu estil i la seva modernitat va ensenyar-nos a sentir-nos orgullosos de la nostra llengua, i sexis, després tot això s'ha anat enfonsant fins aquest desori, absolut i total. Xavier Solà és una regressió brutal a una Nit dels ignorants que de fet no va existir mai, és una preqüela dramàtica, bruta d'olor a tancat i caspa, de retard tercermundista de tartana, apologia de la malaltia i la soledat. Oients desfets que truquen per expressar preocupacions ben baixes, dubtes que a ningú no li poden interessar, queixes de soldadesca garrepa. Velles d'aquestes que es fan les reconsagrades però que a la veu els notes l'esquerda del mal i si Jesucrist baixés a fer-nos una visita, el tornarien a crucificar. La nit dels ignorants de Xavier Solà desmenteix el progrés de la Humanitat. Hi ha una mesura en què brillen i una mesura en què ens en enfonsem i fem malbé qualsevol valor previ que hagi tingut la nostra intervenció. Hi ha una altra mesura que és la de Xavier Solà, i que consisteix a destruir de matinada el que durant el dia construir-ho costa tant. La Catalunya d'ara es mereixeria que a més a més de les matinades també presentés els matins i així ho acabaríem tot d'una, i no hauríem de patir tant.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2024/01/25/l-exacta-mesura-97315355.html>